

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν. 33/64 - Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση Κατά Απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 84/17)

6 Μαρτίου, 2024

[ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΣΑΝΤΗΣ, ΚΑΛΛΙΓΕΡΟΥ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΠΑΦΙΤΗΣ,

Έφεσείουτας,

υ.

ΑΡΧΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΚΥΠΡΟΥ ΜΕΣΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ,

Έφεσιβλήτων.

Δ. Στεφανίδης, για Δημοσθένης Στεφανίδης Δ.Ε.Π.Ε, για τον
Έφεσείουτα.

Α. Χρίστου (κα), για Ιωαννίδης Δημητρίου Δ.Ε.Π.Ε., για τους
Έφεσιβλητους.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Δ.: Η ομόφωνη απόφαση του
Δικαστηρίου θα δοθεί από την **Καλλιγέρου, Δ.**

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΚΑΛΛΙΓΕΡΟΥ, Δ.: Ο εφεσείοντας διορίστηκε στη θέση του Μηχανολόγου Εφαρμοστή Σταθμού στην Αρχή Ηλεκτρισμού Κύπρου από 1/6/2003. Κατά το διορισμό του είχε λάβει τις προνοούμενες προσαυξήσεις γιατί κατείχε δίπλωμα του Α.Τ.Ι..

Επιπρόσθετα όμως, επειδή από τις 20/6/2013 απέκτησε και πτυχίο Μηχανολόγου Μηχανικού του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου, αιτήθηκε μιας πρόσθετης προσαύξησης στον μισθό του, επικαλούμενος τον **Κανονισμό 19 των περι Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου (Όροι Υπηρεσίας) Κανονισμών του 1986 (Κ.Δ.Π. 291/1986), Τρίτος Πίνακας (Κανονισμός 42).**

Ο **Κανονισμός 19**, έχει ως ακολούθως (με τον τονισμό και τις υπογραμμίσεις να έχουν προστεθεί):

«(19) Επίδομα δι' ανεγνωρισμένας εξετάσεις

*Η Αρχή θα παραχωρή εις όσους εκ των υπαλλήλων επιτυχάνουν εις τας **τελικάς εξετάσεις ανεγνωρισμένης υπό της Αρχής** σειράς εξετάσεων ή μαθημάτων (ως επί παραδείγματι εξετάσεις διοικήσεως και λογιστικής διά το γραφειακόν προσωπικόν και τεχνικάς εξετάσεις ανεγνωρισμένας, κατά την κρίσιν της Αρχής, σχετιζομένας με*

την ειδικότητα ή τάξιν του ενδιαφερομένου υπαλλήλου διά το τεχνικόν προσωπικόν) και εις όσους, εκ των υπαλλήλων αποκτούν πτυχίου Πανεπιστημίου ή Ανωτάτης Σχολής, αντί επιδόματος, μίαν πρόσθετον ετησίαν προσαύξησιν.

Ως τελικαί εξετάσεις καθορίζονται—

- (i) Πιστοποιητικόν Ανωτέρας Λογιστικής του Εμπορικού Επιμελητηρίου του Λονδίνου διά το γραφειακόν προσωπικόν του λογισηρίου·
- (ii) Πρώτου Μέρους των εξετάσεων του Ινστιτούτου Εγκεκριμένων Γραμματέων διά το γραφειακόν προσωπικόν διοικήσεως·
- (iii) εξετάσεις αντιστοίχου επιπέδου των (i) και (ii) ανωτέρω διά το τεχνικόν προσωπικόν και
- (iv) τοιαύται άλλα εξετάσεις οίαι ήθελου εκάστοτε καθορισθή.

Η καταβολή του επιδόματος διά τας τοιαύτας εξετάσεις γίνεται δι' εξετάσεις άλλας ή τας προνοουμένας ως ελάχιστον όριον απαιτήσεως διά διορισμόν ή προαγωγήν, ως εις εκάστην περίπτωσιν καθορίζεται εις το αντίστοιχον προς εκάστην θέσιν σχέδιον υπηρεσίας, αύται δε πρέπει να σχετίζονται με την υπηρεσίαν εις την οποίαν είναι εντεταγμένος ο υπάλληλος.»

Οι εφεσίβλητοι απάντησαν ότι δεν μπορούσαν να του παραχωρήσουν περαιτέρω προσαύξηση, καθ' ότι κατά τον διορισμό του είχε λάβει τις προβλεπόμενες προσαυξήσεις λόγω του διπλώματος του Α.Τ.Ι.. Προς τούτο επικαλέστηκαν την **Εγκύκλιο Ρ1/548**, η οποία έχει ως ακολούθως (με την υπογράμμιση να έχει προστεθεί):

«Οι υπάλληλοι οι οποίοι έχουν κερδίσει οποιοδήποτε προσαυξήσεις (πχ 8 προσαυξήσεις, 3 προσαυξήσεις κλπ) λόγω των προσόντων που είχαν κατά την πρόσληψή τους (ή αργότερα κατά την εργοδότηση τους) δεν θα δικαιούνται, σε περίπτωση που επιτύχουν και σε άλλες εξετάσεις αναγνωρισμένες από την Αρχή να πάρουν επιπρόσθετες προσαυξήσεις. Ας σημειωθεί ότι η πρόνοια αυτή δεν θα ισχύει για τους υπαλλήλους που είναι στην υπηρεσία την ημερομηνία έγκρισης της εισήγησης αυτής και edικαιούνται μέχρι σήμερα τέτοιου προνομίου.».

Επιπρόσθετα τον ενημέρωσαν ότι με βάση σχετική Συμφωνία Μείωσης Λειτουργικών Εξόδων, ημερομηνίας 8/8/2013 και σχετικής απόφασης των εφεσιβλήτων ημερομηνίας 24/9/2013, το *Επίδομα Αναγνωρισμένων Εξετάσεων* είχε ήδη καταργηθεί.

Η επίδικη απόφαση λήφθηκε στις 6/12/2013.

Ακολούθησε η καταχώριση από τον εφεσείοντα προσφυγής στο Διοικητικό Δικαστήριο κατά της νομιμότητας της απόφασης αυτής και διαζευκτικά κατά της νομιμότητας της εγκυκλίου, στο μέτρο που καταργούσε την πρόνοια του Κανονισμού 19 της **Κ.Δ.Π. 291/1986**).

Οι εφεσίβλητοι προέβαλαν πρωτόδικα προδικαστική ένσταση ότι η προσφυγή η οποία καταχωρήθηκε στις 27/2/2014 ήταν εκπρόθεσμη σε σχέση με την προσβληθείσα απόφαση

ημερομηνίας 6/12/2013, καθώς ο εφεσείοντας έλαβε γνώση αυτής μέσω του Διευθυντή του στις 12/12/2013, οπότε η προσφυγή καταχωρήθηκε την 77^η ημέρα από την γνώση του περιεχομένου της επιστολής. Περαιτέρω δε και επειδή από 25/9/2013 ο εφεσείοντας είχε λάβει γνώση της απόφασης για κατάργηση του *επιδόματος αναγνωρισμένων εξετάσεων*, με σχετικό Σημείωμα του Διευθυντή προς όλο το προσωπικό.

Εξετάζοντας το ζήτημα αυτό, το Πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή λόγω εκπρόθεσμης καταχώρησής της.

Με την έφεση του ο εφεσείοντας προβάλλει πέντε λόγους εφέσεως.

Σύμφωνα με τους πρώτο, δεύτερο και τρίτο λόγους έφεσης, το Πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα μετέθεσε το βάρος απόδειξης του εμπροθέσιμου της προσφυγής στους ώμους του εφεσείοντα και όχι στους εφεσίβλητους, οι οποίοι είχαν προβάλει την σχετική προδικαστική ένσταση, κρίνοντας παράλληλα πως η προσφυγή ήταν εκπρόθεσμη. Περαιτέρω ότι εσφαλμένα έκρινε πως ούτε και το τεκμήριο της κανονικότητας υπέρ των πράξεων της διοίκησης, είχε ανατραπεί εκ μέρους του αιτητή σε σχέση με την

επέλευση της γνώσης του για την προσβληθείσα απόφαση μέσω του Διευθυντή του.

Με τον τέταρτο λόγο έφεσης, υποστηρίχθηκε από τον εφεσείοντα ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα έκρινε ως προς την Εγκύκλιο P1/548 ημερομηνίας 1/9/1999, ότι ενώ συνιστούσε πράξη δυνάμενη να προσβληθεί δια προσφυγής, αυτή προσβλήθηκε εκπρόθεσμα, δεδομένου ότι αυτή τέθηκε σε ισχύ από 1/9/1999 και για τον εφεσείοντα έτυχε εφαρμογής από τον Ιούλιο του 2003, κατά τον διορισμό του, με αποτέλεσμα και το απαράδεκτο της προσβολής της.

Αποτελεί επίσης σχετική θέση του εφεσείοντα στον πέμπτο λόγο έφεσης, ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα έκρινε ότι ο εφεσείοντας ανεπιφύλακτα και αδιαμαρτύρητα αποδέχτηκε στο παρελθόν τις πρόνοιες της Εγκυκλίου P1/548, από τις οποίες μάλιστα επωφελήθηκε, και ως εκ τούτου στερείτο πλέον του απαραίτητου εννόμου συμφέροντος προσβολής της.

Σε σχέση με τους πρώτο, δεύτερο και τρίτο λόγους έφεσης, που αφορούν στην απόφαση του Δικαστηρίου ότι η προσφυγή καταχωρήθηκε εκπρόθεσμα, διαπιστώνεται από τα γεγονότα που

περιέχονται στον διοικητικό φάκελο, ότι η σχετική επιστολή/απάντηση των εφεσίβλητων στο αίτημα του εφεσείοντος, ημερομηνίας 6/12/2013, είχε κοινοποιηθεί στον Διευθυντή της Μονάδας του Βασιλικού στις 12/12/2013.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι η προσφυγή καταχωρήθηκε εκπρόθεσμα, στις 27/2/2014, καθότι είχαν παρέλθει 77 ημέρες από την ημερομηνία παραλαβής της από τον Διευθυντή, αποδεχόμενο την θέση των εφεσίβλητων ότι *ήταν ο εφεσείων* που έφερε το βάρος να αποδείξει ότι η επιστολή δεν του κοινοποιήθηκε την ίδια ή τουλάχιστον την επόμενη ημέρα από τον Διευθυντή του.

Η νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου έχει επιλύσει τα ζητήματα του εκπρόθεσμου της προσφυγής παγίως. Το βάρος απόδειξης του εκπρόθεσμου το έφεραν οι εφεσίβλητοι που επικαλούνταν το εκπρόθεσμο της προσφυγής (βλ. ***Neophytou v. Republic (1964) 3 C.L.R. 280, Kritiotis v. Municipality of Paphos and Others (1986) 3 C.L.R. 322***). Σύμφωνα με το Άρθρο 146 του Συντάγματος η προθεσμία καταχώρισης προσφυγής ξεκινά για το πρόσωπο που η επίδικη στην προσφυγή απόφαση το αφορά, από την επέλευση της γνώσης της επίδικης

απόφασης στον *ίδιο* (βλ. ***Paraiouannou v. Republic (1982) 3 C.L.R. 103***) και όχι από την ημέρα κοινοποίησής της σε τρίτο πρόσωπο, ακόμα μάλιστα (σε κάποιες περιπτώσεις) και στην περίπτωση που αυτή είναι δημοσιευτέα στην Επίσημη Εφημερίδα (βλ. ***Kaparis and Another v. Republic (1986) 3 C.L.R. 2525***). Δεν υπάρχει τεκμήριο υπέρ της άμεσης γνώσης του υφιστάμενου υπαλλήλου στην περίπτωση που η απόφαση κοινοποιείται στον Προϊστάμενό του, εκτός αν αυτό αποδειχθεί από τους καθ' ων η αίτηση στην προσφυγή. Η νομολογία που επικαλείται το πρωτόδικο Δικαστήριο σε σχέση με την αντιστροφή του βάρους απόδειξης, αφορά στις περιπτώσεις εκείνες που ισχύει το τεκμήριο παραλαβής της επιστολής που αποστάληκε με το ταχυδρομείο, σύμφωνα με το οποίο η επιστολή που ταχυδρομείται θεωρείται πως παραλαμβάνεται από τον παραλήπτη της εντός μερικών ημερών, σύμφωνα με τον ***περί Ερμηνείας Νόμο, (Κεφ. 1), Άρθρο 2***. Θα ήταν σε μια τέτοια περίπτωση που θα εναπόκειται στον εφεσείοντα να αποδείξει με μαρτυρία ότι δεν παρέλαβε την επιστολή εντός μερικών ημερών, όπως προβλέπεται στον πιο πάνω Νόμο (βλ. ***EZE v. Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ. 36/2016, ημερομηνίας 19/5/2022***).

Άλλη μια τέτοια περίπτωση τεκμηρίου γνώσης προκύπτει από την παρέλευση μακρού χρόνου από την έκδοση της απόφασης που τον αφορά και ο διοικούμενος, παρά το έντονο ενδιαφέρον του για το θέμα, παραλείπει να προβεί ο ίδιος στις ενδεδειγμένες ενέργειες για να εξασφαλίσει την απόφαση της Διοίκησης εντός εύλογου χρόνου, αν αυτή είναι εύκολα προσιτή σε αυτόν (βλ. **Γεωργία Σοφοκλέους – Χειμωνίδου v. Ιατρικών Υπηρεσιών κ.ά., υπόθεση αρ. 586/92, ημερομηνίας 18/10/1994**).

Περαιτέρω τεκμαίρεται η γνώση του προσφεύγοντος για την επίδικη στην προσφυγή απόφαση, όταν ο ίδιος ο αιτητής έχει προβεί σε ενέργειες (λ.χ. υποβολή ένστασης) που αποδεικνύουν ότι γνώριζε για την έκδοσή της (βλ. **Παπαχρυσόστομου v. Δημοτικής Επιτροπής Λευκωσίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 656 και Apostolides and Others v. Republic (1982) 3 C.L.R. 928**).

Δεν συνέτρεχαν εν προκειμένω τέτοιες περιστάσεις.

Ως εκ τούτου, το βάρος απόδειξης ότι ο εφεσείων έλαβε γνώση της απόφασης ημερομηνίας 6/12/2013 από τις 12/12/2013, ημερομηνία κατά την οποία την παρέλαβε ο Προϊστάμενος, στον οποίο στάληκε, ώστε η προσφυγή να θεωρείται εκπρόθεσμη, το

είχαν οι εφεσίβλητοι και όχι ο εφεσείων. Προκύπτει περαιτέρω μάλιστα από τον διοικητικό φάκελο, ότι ο εφεσείων δεν εργαζόταν στη Μονάδα Βασιλικού, όπου βρισκόταν ο Διευθυντής της Μονάδας αυτής στον οποίο κοινοποιήθηκε η επιστολή στις 12/12/2013, όπως αναφέρεται στην δικαστική απόφαση, αλλά εργαζόταν στη Μονάδα της Μονής, στον Διευθυντή της οποίας η εν λόγω επιστολή κοινοποιήθηκε σε μεταγενέστερο χρόνο. Πρόσθετα δε ο εφεσείων είχε επικαλεστεί το γεγονός ότι απουσίαζε με άδεια από την Μονάδα της Μονής μέχρι και τις 14/12/2013, χωρίς να αντικρουστεί το γεγονός αυτό από τους εφεσίβλητους, που έφεραν το βάρος απόδειξης. Ούτως ή άλλως στον διοικητικό φάκελο υπάρχουν καταχωρίσεις για τις απουσίες του.

Εναπόκειται στους εφεσίβλητους να αποδείξουν την παραλαβή της επιστολής από τον ίδιο τον εφεσείοντα ή έστω την γνώση του περιεχομένου της στις 12/12/2013 και/ή στις 13/12/2013, ώστε να αποδειχθεί το εκπρόθεσμο της προσφυγής με αποδοχή της προδικαστική ένστασης από το Δικαστήριο. Σε σχέση με το ζήτημα αυτό οι καθ' ων η αίτηση απέτυχαν, φέροντας το βάρος απόδειξης, να αποδείξουν την εκπρόθεσμη καταχώρισή της. Σύμφωνα με τη νομολογία, σε περίπτωση που υπάρχει

αμφιβολία αν μία προσφυγή κατατέθηκε εκπρόθεσμα ή όχι, η αμφιβολία λύεται υπέρ του αιτητή (βλ. ***Neophytou v. Republic (1964) C.L.R. 280*** και ***Plousiou v. Central Bank (1982) 3 C.L.R. 230***).

Καταλήγουμε ότι οι τρεις πρώτοι λόγοι έφεσης γίνονται δεκτοί. Η απόφαση του Πρωτόδικου Δικαστηρίου να κρίνει την προσφυγή ως εκπρόθεσμη, ήταν εσφαλμένη.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο προχώρησε, παρά την απόφασή του ότι η προσφυγή ήταν εκπρόθεσμη, να εξετάσει και άλλη προδικαστική ένσταση ως προς το κώλυμα του εφεσείοντα να επικαλείται παρανομία της εγκυκλίου με την οποία, κατά τον σχετικό ισχυρισμό των εφεσιβλήτων, *είχε καταργηθεί ο Κανονισμός 19 (Κ.Δ.Π. 291/1986)*.

Τα ζητήματα που αφορούν στην ρηθείσα Εγκύκλιο προκύπτουν από τους ισχυρισμούς των εφεσιβλήτων ότι ο εφεσείων δεν μπορούσε να αμφισβητεί την νομιμότητα της Εγκυκλίου με την οποία είχε «καταργηθεί» κατά τους ισχυρισμούς τους η ***Κ.Δ.Π. 291/1986***. Αυτό οδήγησε το Δικαστήριο στην εξέταση του ζητήματος κατά πόσο θα μπορούσε

ή όχι να προσβληθεί η σχετική Εγκύκλιος μετ' εννόμου συμφέροντος ή εμπροθέσμως, χωρίς προηγουμένως να εξετάσει αν όντως η Εγκύκλιος ρύθμιζε το ειδικό θέμα της απόδοσης προσαύξησης σε υπαλλήλους λόγω απόκτησης πτυχίου Πανεπιστημίου, λαμβάνοντας υπόψη ότι η Β θεραπεία τέθηκε διαζευκτικά.

Συνάγεται από το περιεχόμενο του Κανονισμού 19 (βλ. σελ. 2-3), ότι εναπόκειτο στην κρίση και διακριτική ευχέρεια των εφεσίβλητων να εκδίδουν κατά καιρούς εγκυκλίους, με τις οποίες θα αναφέρονταν στις *αναγνωρισμένες τελικές ή ειδικές εξετάσεις*, η επιτυχία στις οποίες θα εξασφάλιζε στους υπαλλήλους πρόσθετα επιδόματα και/ή προσαυξήσεις. Παρόλα αυτά, σύμφωνα με το λεκτικό του ίδιου Κανονισμού, τέτοια διακριτική ευχέρεια της Αρχής, (δηλαδή «*κατά την κρίση*» της Αρχής αναγνώριση) δεν αφορούσε την απόκτηση *Πτυχίου Πανεπιστημίου ή Ανωτέρας Σχολής* και ως εκ τούτου οι ισχυρισμοί των εφεσίβλητων περί του ότι η Εγκύκλιος «*κατάργησε*» τον Κανονισμό 19, με την ανωτέρω παράγραφο της, είναι πεπλανημένη και οδήγησε το Δικαστήριο στην ίδιαν πλάνη περί τα πράγματα και/ή τον Νόμο, ανεξάρτητα αν καλόπιστα δημιουργήθηκε αυτή η εντύπωση.

Σε κάθε περίπτωση, ακόμη και αν οι εφεσίβλητοι εκδίδοντας την εγκύκλιο Ρ1/548 θεωρούσαν ότι μπορούσαν να καταργήσουν και την απόδοση προσαυξήσεων για «πτυχίο Πανεπιστημίου ή Ανωτάτης Σχολής», αυτή η αντίληψή τους θα καταστρατηγούσε το γράμμα του Κανονισμού. Ως εσωτερικό ερμηνευτικό κανονιστικό νομοθέτημα, η Εγκύκλιος που έπεται σε ιεραρχία της Κανονιστικής Διοικητικής Πράξης, από την οποία ερείδεται η συγκεκριμένη εξουσία των εφεσίβλητων προς έκδοση εγκυκλίων με συγκεκριμένο αντικείμενο, θα ήταν *ultra vires* της **Κ.Δ.Π. 291/1986**.

Με δεδομένο ότι ο εφεσείων τονίζει εμφαντικά ότι το αίτημά του βασίστηκε στον **Κανονισμό 19** της **Κ.Δ.Π. 291/1986**, Κανονισμός που βρισκόταν ακόμα σε ισχύ κατά τον ουσιώδη χρόνο που υπέβαλε το αίτημα του για μια προσαύξηση, (καθώς και κατά τον ουσιώδη χρόνο εξέτασής του και λήψης της επίδικης απόφασης), καθώς και του γεγονότος ότι στην αιτούμενη θεραπεία Α της προσφυγής προσβλήθηκε η απόφαση απόρριψης του αιτήματος, όπως περαιτέρω και ότι η αιτούμενη θεραπεία Β στην προσφυγή του εφεσείοντα (που οδήγησε στην εξέταση από το Δικατήριο κατά πόσο μπορούσε να προσβληθεί

ή όχι η σχετική εγκύκλιος, ως κανονιστική ή ατομική διοικητική πράξη), τέθηκε από τον εφεσείοντα διαζευκτικά ή σωρευτικά *με την αιτούμενη θεραπεία Α*, με την οποία προσβλήθηκε η νομιμότητα της απόρριψης του αιτήματός του, ήταν κρίσιμο να εξεταστεί από το Δικαστήριο κατά πόσο όντως η εγκύκλιος αναφερόταν στην προσαύξηση *λόγω απόκτησης πτυχίου* ή/και κατά πόσο ο **Κανονισμός 19** της **Κ.Δ.Π. 291/1986**, που υπερίσχυε της εγκυκλίου, *εξουσιοδοτούσε* τους εφεσίβλητους να καταργήσουν το επίδομα για πρόσθετη προσαύξηση για συγκεκριμένους υπαλλήλους *μέσω εγκυκλίου*, αντί με τροποποίηση της Κανονιστικής Διοικητικής Πράξης, έλεγχο στον οποίο δεν προέβη το Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή ως εκπρόθεσμη.

Οι τέταρτος και πέμπτος λόγοι έφεσης γίνονται δεκτοί.

Η κατάληξή μας αυτή, σφραγίζει την τύχη της έφεσης, η οποία επιτυγχάνει.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η έφεση επιτυγχάνει.

Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται και η προσφυγή

αποστέλλεται στο Διοικητικό Δικαστήριο προς εκδίκαση των λόγων ακυρώσεως.

Τα πρωτόδικα έξοδα παραμερίζονται και επιδικάζονται €3.000 έξοδα, πλέον Φ.Π.Α., αν υπάρχει, υπέρ του εφεσεύοντα και εναντίον των εφεσιβλήτων.

Τ. Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Δ.

Ν. ΣΑΝΤΗΣ, Δ.

Μ. ΚΑΛΛΙΓΕΡΟΥ, Δ.